

dikestolen, men ogsaa paa anden Maade, om Valgbestyrelsen dertil finder Anledning. Dertil kan jeg ogsaa fuldt ud slutte mig, og jeg kan maaske sige med det samme, at hvor denne Tilføjelse kommer et Par andre Steder i Lovforslaget, kan jeg ogsaa slutte mig dertil.

Til fjerde sidste Stykke af § 6 er stillet en Ændring, der omhandler det Tilfælde, at en Vælger klager over, at der er nægtet ham Valgret. Ændringsforslaget lyder nemlig: „Gaar Valgbestyrelsens Afgørelse Klageren imod, kan denne inden 8. Oktober indanke Sagen gennem Provsten for Biskoppen, hvis Afgørelse skal være Klageren i Hænde inden 14 Dages Forløb. Gaar denne Afgørelse Klageren imod, kan Sagen indankes for Ministeren, som derpaa afgør Sagen inden 8. November“. Det er lidt af et Principspørgsmaal, der her er Tale om. Forslaget havde foreslaaet, at det skulde afgøres ved den verdslige Ret. Her gaar man tilbage til en gejstlig Afgørelse, men hvis man mener, at der ad den Vej kommer et sikrere Skøn frem, kan jeg kun være villig til at gaa ind derpaa.

Endelig er der i tredie sidste Stykke af § 6 af Flertallet foreslaaet en Ændring gaaende ud paa, at den Formaning, der skal fremføres af Præsten paa Prædikestolen forud for Valgene, skulde falde bort. Jeg er nu ikke vis paa, at dette har saa stor Betydning, for en Præst kan, som Ordføreren gjorde opmærksom paa ved første Behandling, meget let indføre en saadan Formaning i sin Tale, hvis han vil, men jeg kan godt indrømme, at det maaske ser lidt udfordrende ud, at det staar i Lovforslaget. Jeg havde oprindeligt tænkt mig, at der i den Instruks, som Ministeriet udsteder om Valgene, skulde maaske have været indført en Passus om dette, men det er ogsaa en af de Ting, jeg ikke lægger Hovedvægten paa. Jeg har den Tro, at en Præst, som er sin Stilling voksen i det Sogn, hvor han gør Tjeneste, nok finder den Form, hvorunder han kan omtale den forestaaende Begivenhed, man bliver i det hele taget nødt til at tiltro Præsten Takt og ganske særlig, at han er saa meget i Kontakt med sin Menighed, at han kan finde det rigtige, for vi kunne ikke her give Præsten en Anvisning paa, hvad han ved denne Lejlighed og ved mange andre Lejligheder i Menigheden skulde kunne sige.

I § 7 er der foreslaaet rettet en Trykfejl, en Enkelttalsform til en Flertalsform, hvilket Ændringsforslag jeg selvfølgelig med

Tak tager imod. Til § 8 er først under Nr. 20 stillet et Ændringsforslag, gaaende ud paa en rent sproglig Ændring, hvorefter „Valgbarhed“ rettes til „at have Sæde deri“, hvilken Ændring jeg selvfølgelig ogsaa gaar ind paa. Endelig er der foreslaaet tilføjet i § 8, at hvis Biskoppens Afgørelse af, om et Medlem maa udtræde af Menighedsraadet under en Valgperiode, gaar den Mand, som ønsker at udtræde, imod, kan Sagen indankes for Ministeriet. Dette har jeg heller ikke noget imod.

Til § 11 har Flertallet under Nr. 23 foreslaaet den Ændring, at der i Paragraphen skal staa, at den Erklæring, som et Menighedsraadsmedlem skal afgive første Gang han indtraader i Raadet, og som efter Forslaget skulde afgives til Præsten, blot skal afgives. Det kunde nemlig tænkes, at der kom et nyt Menighedsraadsmedlem ind, medens der ingen Præst sad i Raadet, idet han var forflyttet. Saa kan han ikke komme af med Erklæringen. Endvidere kan jeg indrømme, at det er noget af en Forglemmelse, at der i andet Stykke, hvor der er Tale om, at Menighedsraadet vælger sin Formand ikke er nævnt Næstformanden. Altsaa alle disse Ændringsforslag til § 11 kan jeg tage imod.

Maa jeg ved samme Lejlighed henvende mig til det ærede Medlem fra Ruds Vedby (Svendsen), der har stillet et Ændringsforslag til § 11 gaaende ud paa, at der til den Erklæring, som et Menighedsraadsmedlem skal afgive paa Ære og Samvittighed om at ville udføre det ham betroede Hverv i Troskab mod den danske Folkekirke, skal tilføjes, som vi hørte før, „saa at den kan byde gode Vilkaar for den kristne Menigheds Liv og Vækst“. I den Anledning vil jeg udtale, at jeg finder egentlig, at det til alle Tider maa være den danske Folkekirkes Opgave at ordne sig saadan, at den kristne Menighed kan leve og trives vel i den. Hvilken anden Opgave skulde den danske Folkekirke have, naar Talen er om dens Ordning? Men selv om dette er noget selvfølgeligt, saa paaskønner jeg, at det ærede Medlem har ønsket at faa dette udtrykt direkte og klart. Det er jo undertiden, at det selvfølgeligt kan trænge til at blive udtalt direkte, og jeg kan derfor fuldt ud slutte mig til det ærede Medlems Forslag, thi det er ogsaa mit Ønske, at de af Menighedens Medlemmer, der tage Sæde i Menighedsraadet, ville forstaa deres Erklæring om at ville røgte deres Hverv i Troskab